

S vděčností a odpovědností už pomáháme 30 let

Likvidace lepry se může pochlubit krásným výročím. Již 30 let umožňuje dárcům, aby pomohli zapomenutým, odepsaným a ponechaným své nemoci – lidem, kteří trpí leprou, jak se dříve říkalo malomocenstvím.

Na začátku stáli manželé Jiří a Sybila Holí. Manželé, kterým Bůh nedaroval vlastní děti. Mohli zahořknout, mohli Bohu vyčítat. Oni zvolili cestu podle příkladu podobných biblických párů a žili v důvěře v Boží vůli. Nakonec přijali pozvání k jiné plodnosti. Oba byli již v duchodovém věku, když pan Holý prožil duchovní oslovení ze strany sv. Josefa, aby začal pomáhat nemocným leprou. Manželka ho v tomto poslání věrně následovala. Někdo by řekl, že se jednalo o momentální emotivní chvíli, o ideu, která nakonec zapadne. Nestalo se tak.

Velké dílo jen s pár lidmi

Manželé Holí se dali do díla. Po třech desetiletích můžeme říci, že plodnost jejich díla potvrzuje, že se tehdy jednalo skutečně o Boží vnučnutí. Když 4. března 1992 založili tzv. občanské sdružení, byl to začátek historie sice malé organizace, ale s rozsáhlou možností pomáhat v nejrůznějších zemích světa. Oba dva jsou dnes již na věč-

Už třicet let pomáhá LL lidem trpícím leprou a jejími následky v mnoha zemích světa.

Snímky v příloze archiv LL

nosti. Pan Holý odešel k nejvyššímu Pánu v roce 2017 a jeho manželka Sybila ho následovala v prosinci loňského roku. Oba dva jistě uslyšeli Kristova slova: „Pojďte požehnaní, přijměte jako úděl království. Neboť jsem byl nemocen a navštívili jste mě, postarali jste se o léky pro mou nemoc.“

Velikost manželů Holých lze pozorovat ještě v jednom ohledu. Začali své dílo s několika nadšenými lidmi, vyplplali ho z plínky a rozvinuli do ob-

divuhodné šíře, včetně výstavby dvou nemocnic v Indii. Pak si uvědomili, že stárnou, že jim ubývá sil, a přišla otázka, jak dílo pomoci nemocným zachovat. Tehdy se prokázali jako lidé, kteří to, co dělali, vnímali ne jako své dílo, ale jako dílo Boží. Nakonec se rozhodli předat Likvidaci lepry pražskému arcibiskupovi. Dnes víme, že dobře udělali. Avšak dokázat zavčas složit důvěru do jiných rukou není vůbec tak samozřejmé. Vyžaduje to jisté od-

poutání od sebe sama. Za dílo Likvidaci lepry děkujeme na prvním místě Bohu, ale též manželům Holým, kteří ho nejen založili a rozvinuli, ale také ho dokázali zavčas předat a zajistit jeho trvání.

Mons. JAN BALÍK,
generální vikář
a prezident
Likvidace lepry

Nuncius Balvo: Trpící leprou mě dojali

Mé první jmenování v diplomatických službách Svatého stolce bylo na Apoštolskou nunciaturu v Akkře (Accra). Tamější nunciatura měla tehdy na starosti nejen Ghanu, ale také Togo a Benin. Do Akkry jsem přijel 12. dubna 1987, bylo to na Květnou neděli.

Po Velikonocích jsem doprovázel apoštolského nuncia arcibiskupa a pozdějšího kardinála Ivana Diase na

návštěvě osady, kde žijí nemocní leprou a která se nachází nedaleko od Akkry. Bylo to na pozvání P. Andrewa Campbella, jednoho z kněží Společnosti Božího Slova, tedy verbistů, který byl odpovědný za pastorační v této osadě.

V osadě nežilo mnoho lidí, a ne všichni její obyvatelé měli lepru. Ti, kteří byli zdraví, a přesto tam bydle-

li, chtěli totiž nadále žít se členy svých rodin.

Tato návštěva se odehrála před 35 lety, nepamatuji si tedy všechny detaily. Byla to formální událost s proslovem a předáváním darů. Velice na mě zapůsobila slova, která jeden z nemocných leprou pronesl na uvítanou. Slova na mě zapůsobila zčásti pro jeho výřečnost, když mluvil anglicky, ale

především proto, že byl slepý a projev přednášel úplně zpaměti. Byl jsem dojat také tím, že tito lidé trpící leprou si nadále ve veliké míře zachovávali svou důstojnost a vyrovnanost, a to navzdory právě této nemoci, která byla viditelná a v některých případech se projevovala i tak, že znetvářela části těla.

Pokračování na str. 10

Partnerství si vážíme

Gudrun Freifrau von Wiedersperg a manželé Holí.

Draží přátelé, srdečně Vám blahopřeji k 30. výročí založení organizace Likvidace lepry. Znamená to 30 let podpory lidem trpícím malomocenstvím, tuberkulózou a dalšími stigmatizujícími nemocemi, kterým by se jinak dostalo jen malé nebo žádné pomoci.

Tuto organizaci založili v roce 1992 manželé Jiří a Sybila Holých spolu se skupinou stejně smýšlejících věřících v touze pomáhat trpícím lidem v boji s těmito opomíjenými nemocemi. Od samého začátku se také datuje spolupráce s DAHW Deutsche Lepra-und Tuberkulosehilfe ve společných zdravotnických projektech v Kolumbii, Libérii, Tanzanii a Indii. DAHW Deutsche Lepra-und Tuberkulosehilfe si

velmi váží tohoto spolehlivého a přínosného partnerství. Věřím, že i nadále budeme úzce spolupracovat na společné vizi světa, ve kterém nikdo netrpí leprou, tuberkulózou a dalšími nemocemi souvisejícími s chudobou, jejímiž důsledky jsou tělesné a sociální vyloučení.

GUDRUN FREIFRAU
VON WIEDERSPERG,
bývalá prezidentka DAHW

Trpící leprou mě dojali

Socha sv. Damiána v Honolulu.
Snímek archiv nuncia

Dokončení ze str. 9

Toto byla jediná příležitost, při níž jsem se kdy setkal s osobami, které trpěly leprou, dnes spíše známou jako Hansenova choroba. Když jsem byl apoštolským nunciem ve Wellingtonu (Nový Zéland) a cestoval jsem na Marshallovy ostrovy, přestupoval jsem 1. ledna 2008 na letišti v Honolulu, na Havaji. Kromě jiných míst jsem navštívil vládní budovu State Capitol.

Před ní stojí moderní socha svatého Damiána de Veuster, kněze a misionáře z Kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina, který se po více než patnáct let svého kněžského života věnoval službě lidem trpícím leprou. Nakonec se leprou také nakazil a zemřel na ni.

arcibiskup
CHARLES D. BALVO,
apoštolský nuncius

Třicet let Likvidace lepry

4. března 1992

Zakládají manželé Jiří a Sybila Holých občanské sdružení Likvidace lepry.

1994

Vychází první číslo zpravodaje Misionář malomocných.

1995

Začíná pravidelná spolupráce s německou organizací DAHW.

1999

Likvidace lepry se aktivně zapojuje i do léčby tuberkulózy a dalších nemocí.

2002

LL slaví 10 let, do zahraničí putovala od jejího založení pomoc za více než 56 milionů korun.

2005

LL působí už na více než 60 místech světa.

2006

Slavnostní otevření nemocnice sv. Josefa v Bhilai Pahari v Indii.

2011

Pražský arcibiskup Dominik Duka přebírá dílo LL. Slavnostní otevření druhé nemocnice sv. Josefa v Indii, tentokrát v Phulpahari.

2012

Sídlem LL se stává kostel sv. Josefa v Praze na Malé Straně. Začíná tradice poutí přátel LL první poutí v Olomouci.

2014

Nový směr – Likvidace lepry přebírá plnou zodpovědnost za léčbu malomocenství v Libérii a Kolumbii.

2016

LL koncentruje svou pomoc v Tanzanii na diecézní nemocnici Litembo.

2019

Daří se obnovit činnost LL na Slovensku.

2021

Koná se jubilejní desátá pouť přátel LL ve Zlíně.

2022

Likvidace lepry pomáhá 30 let léčit trpící leprou a tuberkulózou. Pomoc směřuje do Bolívie, Indie, Kolumbie, Libérie, Paraguaye a Tanzanie.

Středisko Ganta se stalo členem Národní rady

Před osmi lety jsme přijali hlavní díl zodpovědnosti za chod nemocnice Ganta, která se nachází ve městě nesoucím stejné jméno.

Tato nemocnice je stále jediným zdravotnickým zařízením, kde se léčí lepra a vředy buruli v celé Libérii. Význam této nemocnice podtrhuje i to, že ji vyhledávají též pacienti ze sousedících států Guinea a Pobřeží Slonoviny.

Na sklonku roku 2021 se Ganta stala členem Národní rady křesťanských zdravotnických zařízení. Jedná se o velice důležitý krok především kvůli nastavování různých standardů a pravidel práce. Pomůže i v komunikaci se státem, která v Libérii není snadná. Ganta již nebude vyjednávat sama za sebe, ale jako součást významného celku, který sdružuje všechna podobná zařízení v zemi.

Díky partnerství s DAHW je možné využívat i znalosti z jiných afric-

V Gantě se kromě lepry léčí i vředy buruli, které způsobují velké otevřené rány.

kých států, a i proto bylo možné v loňském roce poslat na pětítýdenní stáž dva zdravotníky do Senegalu. Zaměření bylo na identifikaci a léčbu vředů buruli. „V těchto výměnných stážích musíme pokračovat. Je krásně vidět

proměna lidí, do kterých takto investujeme. Z kurzu se nám vrátili dva odhodlaní a vysoce motivovaní lidé, kteří chtějí nabyté znalosti aplikovat do každodenní rutiny,“ říká Aron Cristelotti, koordinátor projektu v Libérii.

Jedním z organizačních cílů v naší nemocnici pro rok 2022 by mělo být jmenování nového ředitele a potom ustanovení nového hlavního lékaře.

LUBOMÍR HAJAS, ředitel LL

V Indii nastoupil nový ředitel Seva Kendry

Značná část činnosti LL v Indii se opírá o spolupráci s kalkatskou charitou Seva Kendra. Tato organizace je zřizovatelem nemocnice svatého Josefa v Phulpahari a také projektů, které jsou zaměřeny na práci a pomoc lidem žijícím ve slumu.

V loňském roce kalkatský arcibiskup Thomas D'Souza jmenoval v pořadí jedenáctým ředitelem P. Anthonyho Tushera Rodricka. Ten tak střídá otce Franklina Menezese, který byl ustanoven v katedrále Svatého růžence.

„Přijměte nejsrdečnější pozdravy ze Seva Kendry v Kalkatě. Děkuji vám za milá slova a přání povzbuzující mě v mé nové službě. Seva Kendra již po 48 let pomáhá lidem a především dá-

Nový ředitel v jedné ze škol, které Seva Kendra podporuje.

vá naději na uzdravení, posílení společenského postavení skrze vzdělání a lepší kvalifikaci v zaměstnání těm nejzranitelnějším skupinám lidí. To, čeho jsme byli schopni dosáhnout, bylo možné jen díky dobrým partnerům. Takovým, jakými jste i vy, Likvidace lepry z České republiky. Děkuji vám jménem těch všech tichých obdarovaných. Spojujeme se zde v hlas modlitby a modlíme se za vás, naše dárce,“ napsal P. Anthony Likvidaci lepry a pokračoval: „Rád bych vám také poděkoval za to, že jste na nás nezavřeli ani v posledních letech, kdy události ve světě nebyly vždy snadné. Naopak vyžadovaly větší úsilí v pomoci potřebným.“

(haj)

Nový projekt v Paraguayi: nemocnice KM 81

Díky štědrosti našich dárců jsme mohli ve spolupráci s partnery z Würzburgu (DAHW) v loňském roce podpořit nový projekt v Paraguayi. Nemocnice Hospital Menonnita KM 81 patří k nejdůležitějším a s klidným srdcem můžeme říci i nejkvalitnějším zdravotnickým zařízením v zemi, pokud jde o léčbu lepry a tuberkulózy.

Název je odvozen od geografické polohy nemocnice, nemocnice stojí 81 kilometrů od hlavního města Asunciónu. Je v provozu již 71 let.

Nový společný projekt s sebou také nese důležitý ekumenický přesah a opírá se o dobrou praxi podobných projektů v Kolumbii. Nemocnici totiž provozuje Mennonitská církev

(původním názvem švýcarští bratři). Mezi cíle patří, vedle detekce a léčby pacientů, i vytvoření samostatně fungujících skupin, které budou pomáhat při samodetekci lepry, aby bylo možné ji zachytit v co nejranějším stádiu. Dále bude kladen důraz na pořádání pracovních-školicích seminářů, aby každý pacient mohl získat co nejvíce zna-

lostí o tom, jak se o sebe může sám postarat.

V současnosti se tento projekt uskutečňuje na třech těžko dostupných místech, a to konkrétně Alto Paraná, Caaguazú a San Pedro. Vždy se jedná o řídké obydlená místa, kde mnoho času zabere samotné přejíždění mezi vesnicemi. (haj)

Cesty za malomocnými mi otevřely oči

V letech 2016–2018 byl prezidentem Likvidace lepry P. STANISŁAW GÓRA, který je nyní farářem v Praze-Čakovicích. Jak ho tato práce ovlivnila?

Jaký je váš vztah k Likvidaci lepry?

Stal jsem se prezidentem LL, protože spadala pod arcibiskupství a její činnost pod můj úřad biskupského vikáře pro Charitu. Předtím jsem se o ní dozvídal jen letmo – z různých periodik, která přicházela do farností, kde jsem působil. Z nich jsem věděl jen něco o lepře a o lidech, kteří nemocným pomáhají.

S kým jste se v LL setkal?

První setkání bylo s mým předchůdcem, P. Vojtěchem Eliášem, který měl LL na starost přede mnou a který tuto službu za dobu svého působení velmi prohloubil. Nesmírně důležité bylo také setkání s Jiřím Holým, zakladatelem LL. Byl velice charismatický a pro práci mě „citově nadchl“. Kdykoli jsem mu děkoval za obrovské dílo, které v důchodovém věku společně se svou manželkou Sibylou vykonal, vždy zdůrazňoval, že to není jeho dílo, ale dílo Boží. Odvolával se na vnučnutí ohledně služby malomocným, jehož se mu dostalo před mnoha lety v kostele sv. Ignáce.

Co přesně funkce prezidenta LL obnášela?

Mým úkolem bylo zajišťovat podporu tehdejšímu i současnému řediteli, Luboši Hajasovi. Doprovázel mě na pracovních cestách do Libérie, Indie a Kolumbie. Vždy jsem cítil, že ho místní lidé – od nemocných po biskupy – považují za partnera a profesionála, který problematice lepry opravdu rozumí, navíc umí výborně anglicky.

Jak vás zmíněné cesty ovlivnily?

Je důležité, aby člověk zodpovědný za chod LL viděl vše na vlastní oči, aby mohl předávat své svědectví i zkušenosti. Z první cesty jsem měl strach, bál jsem se, zda snesu pohled na trpící. Skutečnost byla mnohem strašnější a na některé okamžiky nemohu zapomenout. Zažil jsem však i nesmírnou naději. Zejména v liberijském městě Ganta, kde byla katastrofální situace. Sloužil tam jeden lékař z Indie, který byl nejen odborník, ale zároveň člověk s velkým srdcem. Dostalo se mi velké milosti spatřit na vlastní oči ovoce obrovského „daru srdce“ mnoha anonymních dárců, kteří posílají LL

P. Stanisław Góra a Lubomír Hajas s řeholicemi, které se v Kolumbii starají o nemocné.

finanční příspěvky. Tamní nemocní se díky pomoci mohli znovu začlenit do společnosti. Když jsem pracoval v Charitě, viděl jsem nepředstavitelnou hmotnou nouzi, nedostatek prostředků k důstojnému životu, ale tam jsem viděl nouzi spočívající v sociální izolaci. Nemocní byli ze dne na den zbaveni rodinných vazeb a bez pomoci LL by se ke svým rodinám nemohli nikdy vrátit. Jejich vyloučení připomínalo situaci malomocných ze starozákonních dob. Byli považováni za

prokleté Bohem a prožívali nejhlubší samotu a opuštěnost.

A ta naděje?

Viděl jsem lidi, kteří se nad své utrpení dokázali povznést. Například řezbář, který neměl prsty, ale přesto si přivydělával výrobou sošek z tvrdého dřeva. Nechtěl být odkázaný na pomoc druhých. Když jsem se vrátil z první pracovní cesty, byl jsem několik týdnů úplně „mimo“. Uvědomil jsem si, jak bohatě žiji. Začal jsem třeba šet-

řit vodou – takové zdánlivé maličkosti mají velký význam. Je k nim ovšem třeba spolupráce mnoha jednotlivců, jak zdůrazňuje i papež František. Byl jsem překvapen, že díky malé finanční pomoci lze vykonat obrovský čin – vrátit nemocným důstojný život a život v rodině. Rozhodl jsem se proto pomáhat pravidelně i po skončení svého působení v LL.

Vědí o lepře ještě lidé v Evropě?

U nás si spousta lidí myslí, že lepra už nepředstavuje žádný problém, že byla vymýcena. Ve světě už nejde o tak velký problém jako dříve. Neuvědomují si, že je často doprovázena dalšími komplikacemi, mj. TBC. O to těžší je o ní informovat. Během přednášek jsem ale zažil, že zejména aspekt vyčlenění a osamělosti nemocných leprou silně působí na starší lidi a vede je k podpoře díla LL.

Daří se tuhle izolaci překonávat?

V Kolumbii jsem zažil uzavřená ghetta – vesnice, v nichž lidé prožijí celý svůj život. Zároveň ale tamní vyloučení zakládají manufaktury, snaží se pracovat, podporovat své rodiny. Jsou velkou nadějí a inspirací pro nemocné. V Libérii je problémem nedostatek informací o tom, že lepra léčitelná. LL společně s německou organizací DAHV nejen provozuje nemocnici, ale její zaměstnanci i dobrovolníci objíždějí různá místa a informují o možnostech prevence i léčby.

Chod LL mají v současnosti na starost jen tři lidé, čemu se věnují?

Je obdivuhodné, co zvládají: vyřizují administrativu, sestavují a rozesílají newsletter, pravidelně se konají mše sv. sloužené za dárce i za ty, jimž LL slouží, a jednou za rok se koná pouť. Připojit se modlitbou mohou i ti, kteří nemohou přispět finančně. LL slaví třicet let svého působení, je v „Kristových letech“. V ČR se zaměřuje na získávání potřebných financí, v zahraničí na provoz nemocnic a osvětu. Řekl bych, že její práce naplňuje Kristova slova „co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili“.

Co byste přál LL do budoucna?

Oba zakladatelé, Sibyla a Jiří Holí, už jsou v domě nebeského tatínka. Moc bych přál všem, kteří LL podporují, aby se za ně z nebe přimlouvali a vypořídali všem za jejich velkorysost pozhánání a hlubokou radost z toho, že smějí pomáhat. A především aby jednou viděli Boží radost z těch, kteří se na díle LL podílejí skutky otevřeného srdce a otevřených dlaní, aby měli naději, že budou mít účast na Boží hostině společně se všemi chudými, nemocnými a trpícími.

MAGDALENA RYTINOVÁ, publicistka

Setkání se ženou, která je podporována v rámci rehabilitačního programu v Kolumbii.

Zvláštnost pochopitelná jen pro někoho

Různé instituce využívají svá výročí, aby do světa vytroubily, jak jsou dobré, a případně si vedoucí rozdali různé odměny. Když se mluví o 30. výročí Likvidace lepry, tak je tomu ovšem jinak.

V první řadě je to důvod poděkovat Bohu, protože bez Jeho požehnání by takové dílo nemohlo ani vzniknout, natož překonat všechny nesnáze, kterých během těch třiceti let bylo opravdu hodně. A dílo křesťanské lásky – Likvidace Lepry – nejen přežila, ale zdárně se rozrostla a stále rozrůstá. Já mohu již jen zpovzdálí pozorovat, co všechno dokáže Bůh konat, když se najdou tisíce lidí, kteří jsou ochotni darovat něco ze svého (a často to není z nadbytku) a pomoci těm, kdo jsou zasaženi nemocí, o které se hovoří i v Bibli: malomocenství neboli lepra. Ať už se jedná přímo o léčbu a provoz nemocnic, nebo o pomoc navrátit uzdravené do života společnosti a mezi příbuzné, kteří se jich dříve báli a někde stále ještě bojí.

Vracet někoho do rodiny a dovolovat lidem, aby znovu prožívali lásku domova a rodinného krbu – to já vždycky zasvěcuji Panně Marii, protože ona je Matkou nás všech. Obě nemocnice v Indii a mnoho jiných zařízení pak je zasvěceno svatému Josefovi, aby on bděl nad projekty, které by bez ochrany a příspěvní shůry ani nemohly fungovat.

Základem práce je osobní přístup

Vyročí je také příležitost ohlédnout se, co všechno Boží požehnání doprovází: jsou to projekty v Indii na asijském kontinentu, projekty v Libérii a Tanzanii v Africe a také projekty v Jižní Americe: tradičně v Kolumbii a nově i v Bolívii a Paraguai. Zvláštností způsobu, jak se v LL pracuje od samotného začátku, je osobní přístup. Vyjmenované projekty nejsou pro pracovníky LL jen čísla na papíře, rozpočty a uzávěrky, ale za každým projektem si vybavují konkrétní tváře osob, které svými rukama realizují, co ruce dárců v Čechách, na Moravě a ve Slezsku umožnily. Další zvláštností je celistvý pohled – nejde o pacienty, ale lidi stvořené k obrazu Božímu a vykoupené Kristem! Proto také všichni spolupracující na projektech LL dě-

P. Vojtěch Eliáš při terénním výjezdu v Libérii. Tyto cesty slouží k vyhledávání nemocných a k osvětě místních lidí – aby dokázali sami poznat příznaky lepry.

lají něco více, než jen podávají léky a navracejí do domovů a společnosti, a místní farnosti a biskupství nejsou jen náhodnými spolupracovníky: vytváří skutečné pouto sester a bratrů v Kristu!

Tyto dny jsou také možností poděkovat všem dárcům. Často jsem slýchával, ať dárcům neděkujeme, protože nechťejí přijít o svou odměnu v nebi, nebo ať raději šetříme a neposíláme děkovné dopisy. Jenže ony dopisy mají také hlubší význam: je to po-

tvrzení, že v kanceláři LL technicky vše funguje – a když se počet dárců počítá na tisíce, tak to není nic jednoduchého – a také to vytváří pouto mezi námi a vzniká rodina misionářů malomocných! Mnozí pak píšou, že poslané peníze jsou jen část daru – k těm darům patří i modlitby a oběti mnoha dárců. A také to nejdražší – každý měsíc na 1. středu sloužená mše svatá v kostele sv. Josefa v Praze. A proto chci říci všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat!

Na závěr si snad mohu dovolit připojit osobní vzpomínku. Bylo to v Kolumbii. Poprvé jsme přijeli do střediska, kde se schází lidé vylčení z lepry. Do kostela jít nemohou, protože by se jich někteří štítily z obavy, že se také nakazí. Byl jsem požádán, zda bych pro ně mohl sloužit mši svatou. Samozřejmě jsem souhlasil s velkou radostí, sice trochu zastíněnou obavou ze své španělštiny, protože jsem v tomto jazyce po intenzivním studiu měl sloužit mši svatou úplně poprvé.

P. Vojtěch Eliáš a biskup Jan Vokál při inspekční cestě v Indii spolu s osiřelými dětmi, které žijí v nemocnici sv. Josefa.

Prožil jsem Boží blízkost

Ta mše svatá byla jako zázrak: seděli jsme v kruhu pod přístřeškem se slámenou střešou, Kristus uprostřed nás a kolem něj více než desítka malomocných, sestra Gladis vše animovala a vznášela se jako anděl. Jak je možné, že mi rozuměli, to skutečně nevím, ale všem bych přál, aby někdy prožili tak mocně Boží blízkost!

Děkuji Bohu, že jsem mohl kráčet s dílem Boží lásky Likvidace Lepry několik roků společně cestou, a přejí, aby ta cesta, kterou se nyní LL ubírá, byla vždy cestou následování Krista pod ochranou Panny Marie a svatého Josefa!

P. VOJTĚCH ELIÁŠ,
metropolitní kanovník pražský
a prezident LL v letech 2011–2016

At' nechybí lidé s dobrým srdcem

Zeptali jsme se několika současných a bývalých zaměstnanců a dobrovolníků LL, co jim tato práce přináší a co by Likvidaci lepry popřáli do dalších let.

Sr. Žofia Rusňáková CJ,
administrativní pracovnice

Prežívam obdiv a vďačnosť voči Pánu Bohu a ľuďom, ktorí zachytili potreby malomocných. Zároveň aj obdiv a vďačnosť voči ľuďom, ktorí spolicítia so vzdialenými

trpiacimi, a ich veľkodušnosť.

Do ďalších rokov prajem LL stáť radostnú angažovanou a vedieť, že táto pomoc je prejavom Božej lásky voči trpiacim ľuďom.

Sr. Klarissa Jana Baníková CJ,
dobrovolnice a bývalá
zaměstnankyně

Počas pôsobenia v LL som sa naučila, že v živote človeka nie je dôležitá reč jazyka, ale reč srdca. Nie je podstatné, koľko jazykov vieš, ale ako sa dokážeš deliť, často aj s tým

málom, čo máš. Strela som veľa ľudí, ktorí boli ochotní nezištne pomáhať druhým. Tiež som mala možnosť aspoň na chvíľu spoznať život ľudí odkázaných na pomoc LL. Všetky tieto skúsenosti zmenili môj hodnotový rebríček. Snažím sa byť vďačnou za každodenné maličkosti a učím sa byť tu pre druhých. Vzácnou spomienkou sú pre mňa aj motivačné prednášky na školách medzi študentmi. Mladí ľudia majú energie a nápadov na rozdávanie. Po jednej prednáške na gymnáziu v Českých Budějoviciach prišli študenti s myšlienkou, že napečú perníčky – zvončeky (symbol malomocných z Biblie), ktoré na „misijnom trhu“ v škole rozpredajú a výťažok darujú LL. Ešte dnes si spomínam na radosť v ich hlase a iskierku v očiach, keď nám oznamovali najprv nápad a potom výsledok akcie. Uvedomovali si, že za každou korunou je ich námaha, ktorá nevyšla nazmar. A my sme sa presvedčili, že podporovať mladých a využívať ich potenciál v pomoci pre druhých má zmysel.

LL vyprosujem Božie požehnanie do každého projektu, ktorým pomáhajú najchudobnejším z chudobných;

Nemocnice sv. Josefa v Indii, ktorá vznikla díky českým dárcům.

prajem jej oddaných pracovníkov, ktorým sa zamestnanie stane poslaním pre pomoc druhým. A do tretice jej želim čo najviac dobrodincov a darcov, ktorí budú ochotní deliť sa, tak ako sa v chráme podelila vdova s tým, čo mala.

Marie Dvořáková,
administrativní pracovnice

Před šesti lety jsem se chystala na pokojný život starobního důchodce. Netušila jsem, že to nejlepší mne teprve čeká (a to bez nadsázky), protože jsem začala pracovat pro LL. Jsem svým založením kontaktní člověk a mám ráda lidi. V předchozích zaměstnáních to možná i trochu vadilo. Ale v LL, jejíž činnost je sto procentně odvislá pouze a jen od štědrosti podporovatelů, to nevadí. Ba naopak, dobrý vztah s dárci je hodně důležitý a komunikace s nimi je jeden z mých pracovních úkolů. A tak vlastně až úplně na konci své pracovní kariéry můžu naplno rozvinout tento dar od Pána Boha a dělám to moc ráda.

LL vznikla před 30 lety z iniciativy skupiny věřících při kostele sv. Igná-

ce v Praze. Ti se prací pro trpící bratry a sestry rozhodli poděkovat Bohu za dar nově získané svobody. Likvidaci lepry přejí, aby už brzy byla nucena změnit svůj název z důvodu úplného vymýcení malomocství z povrchu planety Země. Ale než se tak stane, tak přejí Likvidaci lepry, aby jí nechyběli lidé s dobrým a vnímavým srdcem, kteří nemyslí jen na sebe.

Viliam Staněk,
dobrovolník a bývalý zaměstnanec LL

Pro LL jsem pracoval v roce 2013 v nemocnici v Indii a byla to výjimečná zkušenost, která úplně zbořila všechny hranice toho, co by člověk mohl zažít ve všedních dnech v našich podmínkách. Pomohlo mi to pro správné chápání životních priorit a jednoznačně mě to utvrdilo v tom, jak moc se u nás máme dobře a jak to současně neumíme docenit.

Nezapomenu na svou první návštěvu leprosního ústavu, kam jsme jeli terénním autem dlouhé desítky minut po blátivé cestě plné hlubokých louží. Na místě byla kolonie nuzných a špinavých chýš, které obývaly rodiny nemocných.

Vedro, mouchy, téměř pietní klid a poslepi lidé stojící ve dveřích, kteří mě nehnutě, ale přesto přátelsky pozorovali. A ten prazvláštní zápach. Při procházení mezi domky jsem si uvědomil hroznou věc: nic jsme jim nepřivezli! S těžkým srdcem jsem pokračoval dále až k místu, kde na zápraží seděla úplně slepá žena. Místní jí něco řekli, když vtom začala zpívat. Zeptal jsem se, proč zpívá. Odpověděli: „Zpívá, protože má radost, že ji někdo navštívil.“ Aniž bych rozuměl jedinému slovu, tak mi ukázala, že ne vždy musíme ve všem uvažovat o hmotných věcech. Dodnes nevím, pro koho z nás dvou bylo to setkání větším darem.

LL je společenstvem lidí, a to nejen v užším smyslu v rámci svého zázemí, ale i rozptýlenou komunitou dárců, kteří o sobě zpravidla nevědí. Těm prvním přejú, aby byli prozíraví při vedení a stanovování cílů, protože rozhodování v podmínkách místních realit je často nesnadné a vyžaduje určitou pomoc „shůry“. Dárcům přejí, aby na LL nezapomínali a měli motivaci se k ní vracet. A pokud jde o samotnou organizaci, idealista by mohl přát, aby už neměla důvod k existenci. Všichni víme, že to není reálné, a proto bych své přání shrnul dvěma slovy: dalších třicet!
(tok)

Kde ve světě působíme?

V Jižní Americe je největší výzvou program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod těchto lidí. LL v Kolumbii, Paraguai a Bolívii jim pomáhá, aby opět mohli žít svůj vlastní život.

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje národní program pro léčbu lepry a tuberkulózy a lidé trpící malomocenstvím jsou silně diskriminováni.

Likvidace lepry se rozhodla přijmout za své, vedle podpory nemocnice Ganta, zavedení národního programu léčby a osvětu obyvatel.

V Tanzanii dlouhodobě podporujeme léčbu lepry a TBC v diecézní nemocnici Litembo.

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Jarkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata na severu kontinentu.

To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se během let stalo místem naděje pro nemocné z blízkého i vzdáleného okolí. Pomoc dostávají lidé trpící leprou, tuberkulózou i dalšími nemocemi.

30⁺ let
POMÁHÁME
malomocným

Už 30 let pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřízeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Libérii, Brazílii, Kolumbii, Bolívii a Tanzanii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy důků a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společnosti. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, pošťáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení. Pomozte jim žít!

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a represím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocný není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Rádi uspořádáme přednášku i pro vás!

Osvěta a přednášky o naší činnosti byly odjakživa nedílnou součástí díla Likvidace lepry. Poslední roky to nebylo snadné, anebo dokonce ani možné. Rádi bychom opět obnovili tuto velice důležitou činnost a opět se s vámi začali setkávat:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Likvidace lepry pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Indii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Kontaktujte nás na telefonním čísle 603 555 995 nebo e-mailové adrese: LL@lepra.cz.

Kontakty:

**Likvidace lepry,
Josefská 643/4a
Praha 1 – Malá Strana
118 00**

IČ: 73635375

Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail: LL@lepra.cz

**Pouhých
DVĚ STĚ KORUN
může člověku
změnit život!**

Náklady na léčbu malomocenství v raném stadiu představují přibližně
200 korun.

Základní léčba pacienta s tuberkulózou stojí přibližně
1400 korun.

NEBOJME SE POMÁHAT!

Konto LL: 2900648127/2010

